

for at hjælpe. Det forventes, at op mod 300 psykisk handicappede kan få glæde af ordningen hvert år.

Vi ved fra tidligere forsøg, at arbejdsgiverne betragter personlig assistance som et velfungerende redskab til at få ansat en gruppe med særlige behov i virksomheden. Jeg tror derfor, at ordningen vil få flere virksomheder til at åbne dørene for mennesker med et psykisk handicap. Lovforslaget kan være med til at fjerne nogle af de barrierer, som mennesker med et psykisk handicap ofte støder imod på arbejdsmarkedet.

Lovforslaget er, hvad jeg vil kalde et mønster eksempel på, hvordan en konkret problemløsning bliver til lov og dermed til gavn for mange mennesker, her en gruppe på det danske arbejdsmarked med særlige behov. Vores udgangspunkt var, at nogle mennesker med et psykisk handicap kan have svært ved at fastholde eller blive indsluset på arbejdspladser, hvis der ikke ydes hjælp til deres handicap.

Vi tog derfor initiativ til at iværksætte et forsøg. Forsøget er en del af den beskæftigelsesstrategi for personer med handicap, som vi lancerede i december 2004, og som dokumenterer, at der kan gøres noget effektivt for at bringe flere mennesker i job. På den baggrund fremsatte vi lovforslaget, som er finansieret via satspuljemidler, og jeg er glad for den brede opbakning, der er til forslaget.

Jeg er opmærksom på, at nogle organisationer ønsker at udvide målgruppen yderligere. Disse organisationer så gerne, at målgruppen for lovforslaget blev udvidet til også at omfatte personer, der har en sindslidelse, som ikke er varig, men er længerevarende eller periodisk.

Jeg kan oplyse, at lovforslaget bygger på erfaringer fra et forsøg, der har været gennemført i regi af De Samvirkende Invalideorganisationer. Forsøget omfatter bevilling af personlig assistance til personer, der netop har en varig og betydelig funktionsnedsættelse. Lovforslaget er derfor velfunderet, og erfaringerne med bevilling af personlig assistance er velbelyste.

På nuværende tidspunkt har vi ikke den samme viden om den målgruppe, som organisationerne peger på kunne omfattes af lovforslaget. Jeg tror, det er for tidligt at afgøre, om kompensationsloven skal ændres, og det begrundes jeg i to ting. For det første ved vi ikke, om det er det, der skal til, da forsøget ikke har afdækket, om det virker for den gruppe, der er omtalt. Og for det andet kan jeg oplyse, at der på nuværende tidspunkt er iværksat flere interessante projek-

ter, der skal være med til at afdække og indsamle information om, hvad der kan være med til at fastholde og indsluse sindslidende på arbejdsmarkedet. Jeg vil i den forbindelse gerne fremhæve to projekter.

Regeringen lancerede 14 initiativer i »Nye veje til arbejde« i marts sidste år. Initiativerne skal være med til at hjælpe sindslidende og andre svage grupper ind på arbejdsmarkedet. Af de 14 initiativer vil jeg især nævne et forsøg med bevilling af sociale mentorer. Forsøgets målgruppe er personer med store personlige eller sociale problemer, som gør, at de har behov for en social mentor, som de kan trække på hele døgnet. En social mentor er en professionel person, der kan hjælpe med til at håndtere personlige eller sociale problemer, mens man søger job, og når man er kommet i job.

Kl. 13.55

Dernæst kan jeg oplyse, at Landsforeningen af nuværende og tidligere Psykiatribrugere på nuværende tidspunkt indsamler viden om borgere med psykiske lidelser på arbejdsmarkedet, og jeg foreslår derfor, at vi afventer resultaterne af projekterne, førend vi tager stilling til, hvad der vil være hensigtsmæssigt at gøre.

Man kan jo så også sige, at Landsforeningen af nuværende og tidligere Psykiatribrugere vil kunne sende en projektansøgning ind til dette års satspuljeforhandlinger med henblik på, at vi kan iværksætte et forsøg, der bygger videre på tidligere projekterfaringer.

Jeg vil gerne takke for tilslutningen til lovforslaget og ser frem til de drøftelser, vi skal have i udvalget.

(Kort bemærkning).

**Jørgen Arbo-Bæhr (EL):**

Jeg skal bare lige høre ministeren, om det eksempel, jeg nævnte før fra regeringens eget oplæg, »Nye veje til arbejde«, er et, som ministeren stadig væk står ved, nemlig at en sådan person med en angstneurose bør kunne få en personlig assistent, eller om ministeren har ændret holdning siden dette oplæg.

(Kort bemærkning).

**Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):**

Altså, når jeg sammen med satspuljepartierne er initiativtager til det her lovforslag, er det jo, fordi vi tror på personlige assistenter, fordi vi tror, at det at få hjælp til at planlægge arbejdet osv., når man ikke kan overskue det, kan være nyttigt